

CURIERUL MISSIONAR

CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE

Anul XI.

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 6.

Ajutând celor ispitiți.

„... Cine întoarce pe un păcătos dela rătăcirea căii lui, va mântui un suflet dela moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate”. Iacob 5, 20.

Isus Hristos venind în această lume, inima Sa eră mișcată adânc, văzând câtă stăpânire pusese păcatul pe om, făptura lui Dumnezeu. Deși neînțeles de contemporanii Săi, El Și-a făcut ca *fiintă salvarea celor ispitiți și păcătoși* pentru cari venise în această lume. Adevsea Cuvântul lui Dumnezeu ni-L arată la diferite ocaziuni în casele oamenilor păcătoși. Il întâlnim în casa lui Simon Leprosul, unde păcătoasa din acel oraș stă la picioarele Sale plângând și mărturisindu-și vina; deasemenea Il întâlnim în casa lui Matei Vameșul, a lui Zacheu, despre cari oamenii din acele zile aveau păreri că sunt foarte păcătoși. Pe Mântuitorul Il interesă salvarea acestor oameni căzuți, și greu ispitiți. *„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuească ce eră pierdut”*. Luca 19, 10.

Vieța Mântuitorului este *modelul* nostru în servirea pentru cei ispitiți și greșiți. Interesul, gingășia și indulgența pe care El a arătat-o față de cei căzuți în păcat, este un exemplu pentru noi spre a ne apropia și a simți mai mult cu acei ce sunt în luptă cu păcatul, în aceste timpuri. Dacă iubirea Sa locuiește în inimile noastre, atunci vom da pe față iubirea Sa dezinteresată față de toți cu cari venim în contact. Această iubire ne va determina, ca, atunci când venim în atingere cu bărbați și femei care au nevoie de compătimire și ajutor, să nu ne întrebăm: *„Oare merită ei compătimire?”* Ci mai degrabă să zicem: *„Cum aș putea să le fiu de folos; cum aș putea să le ajut?”* ...

Toți oamenii fără deosebire, sunt încă copiii lui Dumnezeu, până la rostirea sentinței irevocabile în Sanctuarul Ceresc. Domnul care Și-a dat vieța pentru răscumpărarea

lor, vede în fiecare om depe pământ, o ființă de o așă valoare, încât întrece orice comoară pământească. Dacă am ajuns să înțelegem lucrul acesta, atunci vom simți că oamenii oricât de căzuți și degradați ar fi ei, nu trebuie tratați cu răceală, indiferență și nici disprețuiți. Cunoscând aceasta, în fiecare zi vom căuta să trăim.

SIMȚIND ȘI MANGAIIND PE CEI ISPITIȚI.

„Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeuul vostru”. Cât de puțin simțim noi nevoia de a mângâia sufletele decăzute, vinovate și suferinde, moarte în fărădelegi și păcate! ... Purtarea fără milă pe care o arătăm față de semenii noștri, este păcatul cel mare din inima noastră. Se întâmplă prea adesea că tocmai aceia cari au nevoie de mângâiere și îmbărbătare sunt întâmpinați cu asprime și răceală. Satan se luptă cu ei și cuvintele aspre, sau o purtare rece, le descurajează și astfel ele cad pradă ispititorului. În această privință, serva Domnului ne avertizează astfel: *„Nu da ocazie de descurajare celui care a greșit”*. Nu îngădui ca o fariseică asprime să rănească pe fratele tău. Nu lăsați să se ridice în inima voastră vreun sentiment de amărăciune. Nu lăsați ca vreo urmă de dispreț să mănjească vorbirea voastră. Când vorbiți un cuvânt dela voi, dacă luați o înfățișare nepăsătoare, sau dacă arătați bănuială sau neîncredere, lucrul acesta s'ar putea să aducă pierzarea unui suflet. El are nevoie de un frate cu o inimă de iubire ca a Fratelui mai mare, care să atingă inima lui omenească. *Să simtă mai bine strângerea călduroasă a unei mâini iubitoare și să audă șoptindu-se: să ne rugăm”*. „Parabolele”, pag. 229.

„Dar în general între noi s'ă observat lipsă de adâncă, serioasă și cordială milă și iubire pentru cei ispitiți și greșiți. Mulți au dat pe față o mare răceală și o vinovată neglijență, reprezentată în pilda lui Hristos, prin trecerea pe alături, ținându-se cât mai departe cu putință de acei, cari aveau mai mare trebuință de ajutor.... Când se văd suflete că decad, unii bat din palme și zic: „Am spus-o. Știam eu, că nu se poate increde cineva în el! In felul acesta ei iau atitudinea lui Satana și se bucură în inima lor că relele lor presupuneri s'au adevărit... Hristos ne-a poruncit, să ajutăm acestora într'un spirit umilit, și El ne face răspunzători dacă apucăm o cale, care-i va duce la descurajare, disperare și ruină“. „Mărturiu“, pag. 240. 241.

Din cauza aceasta în altă parte a spiritului profetic ni se dă următoarea avertizare: „Ați simțit o greutate pe inimă gândind la cei cari au apucat pe căi greșite? I-ați indemnât în mod prietenos? Ați plâns pentru ei și v'ați rugat cu ei și pentru ei? Le-ați arătat prin cuvinte iubitoare și prin fapte amabile, că îi iubiți și că doriți să-i salvați?“ „Mărturiu“, p. 247.

Intrebarea care ar trebui să preocupe mintea oricărui copil al lui Dumnezeu, cu privire la cei greșiți și căzuți, este deci aceasta:

„CUM POT SA-I CASTIG PENTRU DOMNUL?“

Despre Mântuitorul cetim: „S'a făcut asemenea oamenilor“. „Care în toate lucrurile a fost ispitit“. Și prin faptul că El însuș a fost ispitit în ceace a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți“. Ebr. 2, 18.

Pentru a ajuta acestor suflete, și a le căș-

tigă pentru Domnul, trebuie să ne punem noi înșine în situația în care se găsesc. Atunci am înțelege mai bine de ce au ale nevoie. Conștiința de slăbiciunile noastre, vom avea milă de ei în situația în care se găsesc. Atunci vom înțelege că avem nevoie de mai multă simpatie creștină; simpatie pentru sufletele sărmane, suferind și sbuciumate în lupta cu ispitele acestui veac. Vom simți că trebuie să pășim către ele însuflețiți de aceeaș milă față de slăbiciunile lor, pe care o arată Mântuitorul nostru față de slăbiciunile noastre.

Celor căzuți și ispitiți trebuie să li se întipărească convingerea că pentru dânsi încă *nu e prea târziu*. Persoana inspirată de Dumnezeu strigă către aceștia astfel: „Nu vă dați înapoi descurajați!... Chiar dacă suntem biruiți de vrăjmaș, noi totuș nu suntem dați afară, părăsiți sau lepădați de Dumnezeu. Nu! Hristos este mereu la dreapta Tatălui mijlocind pentru noi“. „Calea către Hristos“, pag. 81.

Cât de bine știi tu să vii în ajutorul slăbiciunii! Cum dai tu ajutor brațului fără putere!

Cei mai mulți dintre cei rătașiți și ispitiți nu ar fi fost căștigați pentru Domnul dacă nu li s'ar fi întins o mână de ajutor. Aceste suflete au nevoie de cuvinte blânde, încurajatoare și de o atenție amabilă, ca să nu se stingă din sufletul lor și ultima scântee ce mai licărește. Satana se luptă cu ele, însă copiii lui Dumnezeu ar trebui să se plece pe genuchi împreună cu aceste suflete și să se roage: „O, Doamne, salvează pe cei târâți la moarte și întărește pe cei cari se clatină“.

S. Ștefănescu.

Săptămâna de Abnegație.

Ioan văzu într'o vedenie de noapte acum vreo mie nouă sute de ani, lucruri cari în curând vor fi o realitate. El văzu „o mare gloată, pe care nu putea s'o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de fenic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: „mântuirea este a Domnului nostru care șeade pe scaunul de domnie și a Mielului!“ Apoc. 7, 9. 10. In timp ce Domnul Hristos prezintă mulțimea aceasta Tatălui Său cu aceste frumoase cuvinte: „Iată-Mă, Eu și copiii pe cari Mi-a dat Dumnezeu“ (Ebr. 2, 13), „El va privi rodul muncii sufletului Său și va fi mulțu-

mit“. Isa. 53, 11. Prin sângele Lui, Isus a răscumpărat mulțimea aceasta, și El a făcut aceasta chiar cu rizicul a pierde vieța Sa veșnică. El „S'a desbrăcat pe Sine însuș, și a luat un chip de rob“ și „S'a smerit și S'a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce“. Filip. 2, 7. 8. Ce a însemnat sacrificiul acesta al Domnului Isus Hristos, pentru El însuș, pentru Tatăl și pentru întreg cerul, nici un om nu poate pricepe. Aceasta este preă mult pentru oamenii muritori a putea înțelege. Aceasta este după cum spune Pavel, „misterul dumnezeirii“.

Odată am auzit pe un frate care a spus aceste cuvinte cu privire la sacrificiu: „Sacrificiu, înseamnă a da până te doare“. Și

dânsul are dreptate. Dacă noi dăm din surplusul nostru, bine facem; însă aceasta nu este în realitate un sacrificiu. Văduva cea săracă care a dat tot ce a avut, într'adevăr a adus o jertfă, fiindcă dânsa a dat aceea ce eră necesar și pentru ea. Când Dumnezeu a dat pe Fiul Său unul născut să moară pentru lumea aceasta, El a adus sacrificiul sau jertfa cea mai mare pe care cerul a fost în stare să o facă.

Dumnezeu lucrează prin poporul Său, căruia i-a fost predată lucrarea de predicare a Evangheliei și salvarea sufletelor oamenilor pentru Impărăția veșnică. Și el la rândul său trebuie să ia asupra Sa costul și să fie voios a face sacrificii, a da cel mai bun lucru ce-l posedă. Adică, ca membrii să dea și ceea ce le e de trebuință, personal. Inșă, sacrificiile lor vor fi bine răsplătite în ziua revenirii Domnului Hristos, când îngerii vor primi porunca: „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă“. Ps. 50, 5. Mulți dintre iubiții noștri frați fac jertfe, și noi apreciem aceasta și mulțumim lui Dumnezeu pentru acest popor credincios și sincer. Noi rugăm pe Dumnezeu să-i binecuvinteze și îi rugăm să nu obosească în facerea de bine, ci a continua; la fel rugăm și pe alții să urmeze exemplul lor nobil.

Domnul e gata a încheia lucrarea Sa. In fiecare țară El deschide ușile și pregătește ca-

lea pentru această solie din urmă a harului. Conducătorii noștri din câmpuri, atât din apropiere cât și din depărtări au dificultăți și nu știu ce să facă din cauza lipsei de oameni și de mijloace. Deoarece dânsii nu pot intra pe aceste căi providențiale cari sunt înaintea lor, noi înaintăm aceste apeluri poporului lui Dumnezeu exact așa cum a făcut și Moise, când Dumnezeu i-a poruncit să-I facă un sanctuar. Atunci Moise a făcut și el un apel către popor, spre adunarea de mijloace materiale: aur, argint, etc. Poporul a dat cu voioșie, și după câteva zile Moise a fost obligat să spună să nu mai aducă, deoarece poporul adusese atât de mult, încât Moise nici nu știă ce să mai facă cu ele.

In timp ce vedem ușile deschizându-se pretutindeni, și auzim apelurile și strigătele pentru ajutor și vocea lui Dumnezeu care îndeamnă să înaintăm, noi, ca și Moise trebuie să apelăm la poporul lui Dumnezeu.

Noi facem aceasta cu încredere în bunul Dumnezeu și în poporul Lui. Și în numele milioanei de suflete scumpe, pentru cari Domnul Hristos a murit, însă cari încă n'au auzit solia Lui, noi vă invităm fraților și surorilor a lua parte împreună cu noi la această săptămână de sacrificii. Avem deplina încredere în Dvs., Dumnezeu să vă binecuvinteze.

J. C. R.

DEPARTAMENTUL ȘCOLII DE SABAT.

Responsabil: P. P. PAUNESCU.

Școala de Sabat și Comunitatea.

Școala de Sabat, sau Comunitatea la studiu, are ca țință principală a desăvârși caracterele prin cunoașterea Scrierilor Sfinte. Cu alte cuvinte, ea este o școală unde oamenii se formează pentru lucru, unde tinerii și tinerele găsesc curajul necesar pentru a vorbi apoi lumii, pentru a formula o părere și pentru a-și pierde timiditatea, găsindu-se în fața oamenilor cari îi ascultă cu plăcere. Tineretul de astăzi este Comunitatea de mâine. Fiecare generație are o datorie față de viitor: datoria de a instrui tineretul. Și cu cât mai apropiat este sfârșitul tuturor lucrurilor, cu atât mai presantă este această datorie. Tabloul unei mame care se deslipește de prima dată de copilul ei spre a-l încredința Școlii de Sabat; ilustrează cu exactitate asemănarea isbitoare ce este între Școala de Sabat și Acela care, aici jos, lua pe copii în brațele Sale.

Pe lângă faptul că poate răspunde nevoilor tuturor, Școala de Sabat este în principiu făcută a redă religia și Biblia în mod plăcut,

sufletelor tinere. Dragostea care unește sufletul cu Dumnezeu nu este o cunoaștere doar teoretică a Divinității și Scripturilor, ci iubirea — iubire care recunoaște pe Dumnezeu ca Tată, iar omenirea ca fiii Săi. Copilului, ce-i place? Lui îi place ceea ce îi produce plăcere. Deasemenea, fiind vorba de micuți, Școala de Sabat are de scop a-i face să vadă credința și Biblia ca o zi plăcută, prezentându-le pe Dumnezeu așa cum este El în realitate: de dorit și iubit. Un copil apreciază aceste calități și, deaceia Școala de Sabat ar trebui să reflecteze ceea ce-l atrage: bucurie, lumină, cântece armonioase, ritm, veselie, dreptate, încredere, iubire.

FORMAREA LUCRATORILOR.

Școala de Sabat ar trebui să exercite o puternică influență în formarea lucrătorilor. Către acest sfârșit tinde în mod tacit o școală bine condusă. Cu cât tinerii și copiii vor învăța să iubească mai mult pe Domnul, cu

atâta vor fi mai doritori să lucreze pentru El. Ei ar trebui să fie încurajați prin toate mijloacele bune, a se achita de micile datorii cuprinse în vieța lor creștină.

Școala de Sabat ar trebui să învețe pe fiecare elev:

1. Să studieze Biblia în mod inteligent.
2. Să-și exprime ideile în mod limpede.
3. Să fie credincios în împlinirea sarcinei încredințată.
4. Să folosească influența sa numai în bine.
5. Să desvolte un spirit de sacrificiu.

PRIMEJDIILE FORMALISMULUI.

De multe ori se poate să pierdem dinaintea ochilor adevărata țintă a Școlii de Sabat. Acei cari au conducerea Școlilor de Sabat ar trebui să aibă grijă, ca nu cumva încercările lor

adevărat pe care-l urmărim". „Mărturii asupra Școlii de Sabat“, pag. 95.

„Școlile de Sabat bine organizate și bine conduse pot face mult în instruirea și educarea morală și religioasă a tineretului nostru. Trebuie să dăm timp și atenție acestei ramuri a lucrării, a cărei influență asupra tineretului este de negrăit“. *Id.*, pag. 15.

„Când este bine condusă, Școala de Sabat are în sine o putere uimitoare, și astfel poate săvârși o lucrare mare; dar astăzi ea nu este ce ar trebui să fie“. *Id.*, pag. 31.

Am scris cu litere cursive ceea ce voim să scoatem în evidență din citatele de mai sus. O Școală de Sabat „bine organizată“ și „bine condusă“ reprezintă posibilități minunate. Dar o Școală rău organizată și rău condusă

TABLŌU

asupra Școlii de Sabat: Trim. I. 1930 și Trim. I. 1931.

CONFERINȚE	Anul	Școli de Sabat	Numărul școlărilor	Media Prezenței	Daruri din 12 Sabate	Daruri din al 13 Sabat
Muntenia Vest	1930	72	4.204	2.706	136.723	39.042
	1931	92	4.894	3.246	132.711	38.256
Muntenia Est	1930	50	2.122	1.507	61.798	15.399
	1931	61	2.441	1.760	61.382	13.667
Moldova Nord	1930	54	2.407	1.544	55.243	14.356
	1931	53	2.806	1.465	52.186	10.798
Moldova Sud	1930	28	1.492	964	31.648	8.504
	1931	37	1.814	1.191	31.223	8.033
Transilvania	1930	112	3.275	2.347	98.378	26.884
	1931	120	4.232	3.261	78.118	22.781
Banat	1930	38	1.097	608	27.989	9.024
	1931	42	1.387	1.078	25.669	8.492

de a produce interes și entuziasm să fie sterile, rele, și având la bază principii vătămătoare, și cari introducându-se încet încet, să facă așa ca Școala de Sabat să-și piardă adevărata ei țintă. Multe lucruri pot face să se scape această țintă înaltă, dar nimic nu contribuie mai mult decât aranjările mecanice. Semnalând primejdia care este de a pierde din vedere adevărata țintă a Școlii de Sabat, Spiritul Profetiei revine asupra spiritului sistemului, în repetate rânduri:

„Adevărata țintă a Școlii de Sabat nu ar trebui sacrificată pentru aranjamentele mecanice: adică a se pierde timpul care ar fi putut fi folosit cu lucruri importante. Noi ar trebui totdeauna să fim în gardă față de forme și ceremonii cari tind să umbrească scopul

nu va produce decât rezultate negative, lucru care din nefericire se întâmplă mai adesea. Foarte puțini diriginți au știut să remarce influența puternică a anumitor detalii mecanice din programul Școlii de Sabat, căci în timp ce ei dau unora din ele o importanță prea mare, altele tot atât de principale și necesare, trec pe planul al doilea. Bine condusă, Școala de Sabat este un factor puternic pentru a învăța pe elevi practica, punctualitatea, ordinea, sistemul, stima, respectul, și amabilitatea creștină.

Unele Școli de Sabat nu au un program destul de complet, iar altele îl au prea încărcat. În primul caz, mersul Școlii de Sabat este monoton și fără nici un interes, în timp

(Urmare la pag. 86.)

CRONICA ȘCOLARA.

Dela 15 Martie — 15 Aprilie.

Suntem în penultima etapă a anului școlar, pe care-l compar cu călătoria poporului Izrail către Canaan, care până a ajunge la locul dorit mai făcea din când în când câte o etapă sau stațiune. La fel este la școală când mai avem puțin și trecem către sfârșitul anului școlar. Odată cu apropierea încheierii anului școlar mereu se fac pregătiri, mereu se fac schimbări între elevi, ba unii ne-au părăsit din cauze diferite, iar alții s'au consacrat pentru lucrarea noii școli dela Brașov, plecând de aici și întrerupând studiile un număr de trei elevi din diferite clase.

În cursul lunii Aprilie, pentru a face o variație în ceea ce privește studiile, am avut aici cursul de colportori, special pentru elevii dela școală. La acest curs am avut ca oaspeți pe fr. Dresen dela Editură, fr. N. Dorobăț conducătorul colportorilor din Uniunea noastră, pe fr. Tachici din Muntenia Vest, pe fr. Nemeș din Transilvania, și pe fr. Rizea dela conferința Moldova de Nord. Dâșșii, cu îndemnul cele mai bune și cu mișcătoarele experiențe ale colportorilor din câmp au făcut un călduros apel, invitând pe elevi a merge în vară la lucrarea de colportaj. Fiind entuziasmați mulți elevi de dorința de a face ceva pentru Domnul, s'au înscris la această lucrare de primul rang.

Pentru că se simția nevoia a se face și o mică pauză în care să fim mai liberi, am făcut o excursiune la câmp, unde poți să admiri pe Creator așa cum făcea David în Ps. 8 și Ps. 19. La câmp fiind mai liberi, am început diferite jocuri distractive, între alte jocuri a fost și întrecerea la alergare pe clase.

Curând am fost vizitați de către câțiva frați, și anume: Fr. Brendwald cassierul Diviziunii Europene de Sud care ne-a istorisit frumoase experiențe din călătoria dâșșului, pe care a făcut-o în Africa de Nord, acolo unde încă lucrarea Adventă este la început și anume în Algeria, Tunis, Maroc, Tripolitania ș. a. povestindu-ne cum aceste ținuturi sunt cuprinse numai de Mohamedani și unde solia merge cu greu dar totuși cauza Evangheliei înaintează. Din partea Uniunii a fost fr. Wall care ne-a desfășurat pe larg reforma calendarului și cum să privim noi din punct de vedere al Bibliei această reformă care nu este favorabilă pentru poporul lui Dumnezeu care trebuie să țină ca repaus ziua Sabatului pe care Dumnezeu a lăsat-o dela creațiune.

A mai fost și fr. Fasnacht și fr. Bauer. Trebuie să spunem că este o minune cu fr. Bauer care este de mult, aproape de 10 luni președintele acestei Conferințe și nu ne-a vizitat niciodată în anul acesta școlar. Cauza este că având un câmp prea mare de lucru nu-i mai ajunge ca să vină și pe la noi. În vorbirea sa la o oră de capelă ne-a arătat că unui lucrător care este angajat în via lui Dumnezeu îi este necesar să posede două lucruri spirituale și anume: Credință și sinceritate. Fără de acestea nimeni nu poate să fie angajat în serviciul Domnului. Apoi, și-a strâns copiii din Conferința aceasta, cum își strânge cloșca puii sub aripi și le-a dat sfaturi și îndemnuri părintești, anume să fie silitori și harnici la învățătură și mai ales să fie exercițați cu cele trei limbi care se vorbesc în Transilvania: româna, maghiara și germana, pentru a le putea folosi pe toate. A mai avut o mică adunare cu cei din Conferința Muntenia, pe cari i-a avut sub ocrotirea dâșșului până în toamna trecută și pe cari i-a predat altui bătrân din Izrail, să le fie conducător.

În acest timp a fost și fr. Gaede împreună cu noi, dar și de data aceasta a venit tot singur. Sperăm însă ca în curând să vină și sora Gaede, care este încă tot la Brașov. În ce privește natura, este încântătoare și noi suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru că ne dă binecuvântările Sale în măsură bogată.

Gh. Gherase.

ȘCOALA.

*De multe ori privesc în vis,
Noaptea când mă odihnesc,
Mărețul colț de paradis,
Cu farmecul său pitoresc.*

*Mă face mult să prețuesc,
Căminu'n care-am viețuit;
Deaceea cânt, pot să zâmbesc,
Când te visez, loc fericit.*

*Din tine rău de veselie
Se varsă plin de viață,
Râd pustiuri și câmpie
Totul pare-o nouă viață.*

*Și pe unde apa-ajunge,
Pomi și crini mulți înfloreșc.
Tu ești locul d'unde curge
Isvorul Dumnezeesc.*

C-tin. Tănase.

Datoria Misionarilor Voluntari.

„Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură“.
Marcu 16, 5.

Iată o lume care suspină, care suferă, și Domnului?... Vedem în jurul nostru mulți tineri și bătrâni, mici și mari, cari pier în aceeaș necunoștință în care s'au născut. Zilnic trec spre cimitir cortegii cu corpuri neînsuflețite, ale oamenilor care ar fi putut și ei în viață să guste din iubirea nemărginită a lui Isus, iar astăzi venind timpul să plece la odihnă, să aibă mângâierea, că în curând vor fi înviați și transformați, și astfel vor întâmpina pe Mântuitorul lor, care a luptat până la sânge ca să-i salveze din mreaja lui Satana. Cine știe dacă sângele lor nu se va afla pe hainele noastre, când vom veni în fața Judecătorului care a trimis în toate timpurile Misionari spre a avertiza lumea de ziua care se apropie. Ioel 2, 13. Timpul este pe sfârșit, și lucrarea Domnului este pe sfârșit, să ne silim deci în salvarea sufletelor cât încă mai este har. Să zicem și noi: „Pregătiți calea Domnului neteziți cărările, pocăiți-vă că s'a apropiat Impărăția cerurilor“. Mat. 3, 2.

Cuvântul ne spune că ucenicii și-au lăsat mrejele și au mers după El. Isus le zise: „Și vă voi face pescari de oameni“. De sigur, devenind altfel de pescari trebuie să întrebuițeze și altfel de instrumente, deci roadele Spiritului Sfânt, adică: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândetea și înfrânarea poftelor. Cu acestea, ei plecară la chemarea lui Isus, pentru a-I da ajutor la lucrarea ce o avea de îndeplinit Domnul pe acest pământ. Și azi blândul Isus ne oferă aceleași instrumente, cu aceeaș voce dulce, zicând fiecăruia dintre noi: „Veniți după MINE și vă voi face pescari de oameni“. Iată, mulți dintre noi ne înscrim bucuroși în oastea Sa de Misionari Voluntari, dar care este ajutorul pe care îl dăm

Dacă timpul este aproape, dacă vremea este aproape, dacă vremea este pe sfârșit, să nu pierdem o clipă, să nu tăcem un minut, căci Isus trimetând pe primii apostoli, le zise: „Și pe drum propovăduiți Evanghelia, și zice-ți: IMPARAȚIA CERURILOR ESTE APROAPE“.

Congresul Tineretului nu se mai ține.

Cu regret trebuie să aducem tineretului nostru la cunoștință următoarele:

Luând în considerație criza generală, precum și situația noastră financiară, am ajuns la concluzia: de a reduce cheltuelile, și să facem economie în toate. Ca urmare, am hotărât și renunțarea la Congresul Tineretului, care a fost proectat pentru anul acesta, 1931.

Prin anunțul acesta, deci, toate dispozițiunile publicate în Curierul Misionar cu privire la Congres sunt anulate.

Rămânem în speranța că bunul Dumnezeu ne va ajuta ca în viitor să ținem un astfel de congres pentru tineret, după cum am proectat pentru anul acesta, în cazul că vor veni zile mai bune. Bani care s'au putut aduna din vânzarea revistelor festive, rămase din

Campania de Toamnă, și cari au fost dăruite tinerilor în scopul participării la Congres, vor rămâne în casa Cercului Misionarilor Voluntari până la noui dispozițiuni, ca un bun al Cercului respectiv.

Dorindu-vă bogatele binecuvântări cerești, rămân cu salutări cordiale,

P. P. Hermann.

Școala de Sabat și Comunitatea.

(Urmare dela pag. 84.)

ce în al doilea caz, marea mulțime de forme învalve adevărata țintă a Școlii de Sabat. Este greu de zis care din aceste două extreme este cel mai primejdios. Amândouă ar trebui evitate cu multă grijă.

O problemă în viața tineretului.

„Cum își va ține tânărul curată cărarea?“.

Ps. 119, 9.

Aceasta a fost și este una din problemele cele mai greu de rezolvat, și cu toate acestea, tânărului idealist i se impune să caute rezolvarea ei.

Tinerețea este unul din darurile cele mai prețioase pe cari Dumnezeu le-a dăruit ființei omenesti. Și Creatorul S'a îngrijit să împodobească acest dar cu diferite însușiri, tot așa de prețioase. Lucrul acesta îl vom putea înțelege și mai ușor dacă ne vom aminti de cuvintele unui înțelept Grec, care a zis următoarele despre tineret: „*Tineretul este primăvara unui popor sau a unei națiuni*“. Ințeleptul ni-l prezintă pe tânăr ca anotimpul primăverii.

Anotimpul primăverii, este cel mai plăcut din cuprinsul anului întreg. Tot așa și tinerețea este cea mai plăcută și cea mai prețioasă din viața omului. Acum, să ne gândim ce ne aduce. O! Nenumărate bunătăți; cerul ei albastru, holdele și câmpiile ei înverzite, felurile și mirositoarele flori, cântecul dulce al diferitelor păsărele, deșteptând speranțe noi în sufletele descurajate, aducând totdeauna bucurie și fericire celor întristați.

După cum Dumnezeu a îngrijit ca primăvara să nu fie lipsită de bunurile amintite mai sus, tot așa El n'a pierdut din vedere nici pe tânăr. O! dacă vom căuta cu băgare de seamă și vom observa ce lucruri bune a semănat Dumnezeu în om și cât de frumos se dezvoltă ele, atunci când omul pășește în floarea tinereții, ne-am minuna și am recunoaște cu adevărat că fiecare tânăr este asemenea unei grădini primăvara, grădină care va trebui să producă bucurie și mulțumire aceluia cari se află în apropierea ei, prin frumusețea florilor ei, cât și prin mirosul lor parfumat.

Puterile fizice și intelectuale, entuziasmul, avântul curajos în ajungerea diferitelor ținte folositoare societății, nu se găsesc și nu se pot dezvoltă mai bine în altă parte ca în pământul plin de vlagă al tinereții.

Acum vine partea cealaltă, pe care n'ar trebui să o piardă din vedere orice posesor de asemenea grădini sau câmpuri productive. Ce folos va aduce o grădină de flori sau de altceva atunci când sosește primăvara, dacă acest loc nu este împrejmuit de un gard? Și chiar dacă va fi împrejmuit, ce folos va aduce dacă nu va fi săpat? La ce va folosi seminței bune și încolțite, semănată de stă-

pânul grădinei, ploaia și soarele primăverii, dacă brazdele în care este semănată nu sunt plivite? Se prea poate ca sămânța bună să fie înăbușită de unele buruieni netrebnice, ca unele cari sunt: pălămidă sau spini, și cari nu numai că nu produc bucurie, ci prin înțepăturile lor produc durere și întristare aceluia cari le ating.

EDUCAȚIA ESTE NECESARA IN TINERETE.

După cum unei grădini îi este necesară îngrijirea, tot așa și tânărul, ca să se poată dezvoltă însușirile bune semănată în el, necesită o educație. Prin educație se pot smulge multe din buruienile nefolositoare, numite „vicii rele“ cari nu sunt semănată de stăpânul grădini, ci de un străin numit „vrăjmaș“ care le-a semănat pe furis, căutând cutotdinadinsul să distrugă ceea ce a semănat stăpânul grădini, adică Dumnezeu. Acest vrăjmaș este diavolul. El este un dușman înverșunat al oamenilor și îndeosebi al aceluia cari sunt încă tineri. El este acela care pune piedici și tot felul de încurcături pe calea celor tineri, împiedicându-i astfel să ajungă la adevărata fericire. Acum ne putem da seama de ce David, își pune de pe timpuri întrebarea de căpetenie: „Cum își va ține tânărul curată cărarea?“ Această întrebare și-o pun în primul rând părinții, și tot această întrebare a fost și este preocuparea de căpetenie a pedagogilor; însă cu cât timpul trece, observăm cu părere de rău cum se depășește adevărata țintă în educație, căci se văd mii și mii de tineri plini de știința procurată prin așa zisa educație, dar deșerti în tăria de caracter, care ar fi trebuit să fie coroana tuturor însușirilor unui tânăr sau a unei tinere. Lipsa de caracter pune pe tânăr într-o stare de plâns! In el își vor găsi cuibul tot felul de păcate, cari își vor manifesta în decursul vieții lui toată urătenia posibilă, producând desgust și neplăcere în toate direcțiile vieții, asupra celor din jurul lor. A avut toată dreptatea un învățat Japonez care a rostit următoarele despre caracter: „Dacă cineva și-a pierdut banii, n'a pierdut nimic, dacă și-a pierdut sănătatea a pierdut foarte puțin, însă dacă cineva a pierdut caracterul, a pierdut totul!“ Deci ca să-și mențină cineva caracterul, deci cărarea curată în viață, aceasta însemnează foarte mult! Dar, cum va putea face aceasta?

„Indreptându-se după cuvântul Tău“ este răspunsul servului lui Dumnezeu. În altă parte tot acest serv al lui Dumnezeu zice: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea“. Ps. 119, 103. Din cuvintele de mai sus putem vedea că mica busolă, după care trebuie să se conducă tânărul pe cărarea vieții sale, nu este alta decât Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă tineretul se va conduce după această normă divină, rezultatele vor fi admirabile.

Dumnezeu ne îndeamnă să ne „indreptăm după cuvântul Său“. Ps. 119, 9. Cauza că ajungem în viața noastră câteodată la rezultate dezastruoase, nu este alta decât neascultarea noastră față de Cuvântul lui Dumnezeu, ba ceva mai mult; adesea, în loc a ne conforma cerințelor Cuvântului lui Dumnezeu, socotim ca ceva mai bun direct sau indirect, ca Cuvântul lui Dumnezeu să se conforme voinței noastre. Această idee greșită este o adevărată nenorocire pentru neamul omenesc, în deosebi pentru tineri.

Inchipuiți-vă un om care în viața lui nu a purtat un ceasornic, însă după ce și l-a cumpărat, să țină atât de mult la mersul său corect, încât să-și piardă încrederea chiar în mersul soarelui, cerând astfel soarelui să se îndrepte după mersul ceasornicului său. Va fi cu puțință lucrul acesta? Sau cine își va pune încrederea într'un cărmaciu, care își conduce vaporul după părerea sa și nu după acul busolei? Va ajunge el la portul dorit, sau va izbi vaporul de vreo stâncă, cauzând astfel pieirea a sute și mii de ființe omenesti? La aceeaș soartă pășește și lumea de azi, fiind lipsită de Cuvântul lui Dumnezeu, unicul factor de curățire pe cărarea tineretului.

DEPARTAMENTUL MISIUNII EXTERNE.

Lucrarea Domnului.

Cuvântul Domnului Isus Hristos scris în Luca 10, 2 se potrivește și pentru Madagascar. Multe suflete dornice de mântuire, vor să se atașeze la poporul lui Dumnezeu. Din multe părți ne vin cereri, însă nu putem face față tuturor cerințelor. Nouă ni s'a încredințat din partea Misiunii: Comunitatea „Manjarkaray“ și o grupă nouă cu numele „Ambohitrantainaina“. Comunitatea „Manjarkaray“ se compune din 30 membri botezați, iar în clasa de botez în prezent avem 15 candidați pentru botez, cari peste câteva săptămâni vor face le-

„Eu, zice Domnul, te voi învăța și îți voi arăta calea pe care trebuie să-o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta“. Ps. 32, 8. Glasul acesta răsună cu putere și azi, venind dinspre Școala Misionară, îndreptându-se în deosebi către tineri și tineri. Școala Misionară dorește să formeze tineri cu caracter, temători de Dumnezeu, pregătiți pentru orice faptă bună, cari să vestească în lume virtuțile minunate ale lui Dumnezeu. Dacă cineva este o piedică pentru tineri, împiedicându-i astfel de a răspunde la chemarea îndreptată către ei azi, să se gândească la cuvântul rostit de Mântuitorul: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți!“ Luca 18, 16.

Iubiți Tineri! Domnul vă cheamă, ce vă mai poate opri? Cine este mai mare și mai puternic decât El?

Cristil Dobre.

COLPORTORII.

*Voiși dimineața ei când se deșteaptă,
Și în rugăciune spre Isus se'ndreaptă
Isus cu grabire ruga le-o ascultă,
Și cu-a Sa putere ei pornesc la luptă.*

*Și încrezători rămân ei de-acum,
Căci îngerii buni sunt cu ei pe drum.
Isus cu-a Sa oaste, El spre ei privește
Și cu brațul Său mereu 'i-ocrotește.*

*Sub steagul lui Isus azi vă avântați
Prin Hristos pe oameni, voi să îi salvați.
Curajoși în lupte și încrezători
Veți primi cununa, când El va veni pe nori.*

F. Ianculescu și Gh. Sibianu.

Responsabil: D. N. WALL.

gământul sfânt cu Dumnezeu. Numele „Manjarkaray“ însemnează „Un singur rege“. Regele malgas Radama I a înființat acest sat. De acolo el scotea și iarba de pușcă. Această Comunitate se află la o depărtare de 3 km de orașul Tananarive. Tot acolo luăm parte la adunări.

Grupa nouă „Ambohitrantainaina“ se compune din 12 prieteni de adevăr, cari în curând vor intra în clasa de botez. Ea se află la o distanță de 17 km de Tananarive, și o vizităm în fiecare Sabat după amiază, ducându-mă cu

traducătorul pe motocicletă. Numele „Ambohitranfenaina” înseamnă „Un sat nădăruit”.

De câteva zile Fr. Bureau, conducătorul Misiunii, a înființat două grupe noi. Frații malgași sunt zeloși pentru lucrarea lui Dumnezeu, participând cu ceea ce ei pot, la câștigarea sufletelor ce zac în întunecul păcatului. S'au clădit și câteva capele și altele sunt în proiect.

Știm că frații noștri se roagă neîncetat pentru lucrarea lui Dumnezeu din Madagascar, și că vor participa totdeauna bucuroși cu darurile lor dar și cu sacrificii vii, adică, cu Misio-

nari. Deasemenea aflați că despre progresul lucrării din România, știu peste mări și peste oceane, și numele Domnului e laudat pretutindeni. Familia noastră e sănătoasă din harul Tatălui ceresc; ne simțim bine și foarte dispuși, să facem lucrul lui Dumnezeu cât mai este ziua.

Primiți salutări cordiale din partea noastră, din partea fraților lucrători și din partea fraților malgași.

Cu iubire creștinească

C. Tolici

Misionar român pe Insula Madagascar

Su, soldatul convertit.

Pe neașteptate auzii pe cineva bătând în ușă, și mai înainte de a avea timpul să mă ridic, poarta se deschise și un chinez de o statură înaltă, în felul acelora cari se întâlnesc în nordul Chinei, intră. Mă privi o clipă cu un surâs lung și plin de amabilitate. Fiind puțin cam surprins de intrarea unui străin în biroul meu, ezitai să-l salut. Foarte hotărît, bărbatul intră și îndreptându-se spre mine, se înclină până la pământ, zicând: „Ping an, ping an, Lee Mu Shih”, ceea ce înseamnă: „Pace, pace domnule pastor Lee”.

Neîncetat mă întrebam cine ar putea fi vizitatorul meu. El avea înfățișarea de soldat și era un chinez frumos. Chipul lui, o adevărată oglindă, reflecta sinceritatea caracterului și cinstei lui. Așezându-se, adăugă:

„Dumneavoastră nu mă cunoașteți, mă numesc Su. Am venit să iau parte la cursurile dumneavoastră biblice. Eu vreau să învăț să cunosc mai bine învățăturile Bibliei. De un timp sunt puțin creștin, dar vreau să învăț să cunosc mai bine Cuvântul lui Dumnezeu încât să pot să-l predau și altora”.

Indată am înțeles că acest bărbat de patruzeci de ani era un elev foarte interesant. În timpul celor câteva săptămâni cât ținu cursurile el a studiat cu cea mai mare amănunțime tot ceea ce a putut. El merse să soarbă din izvorul descoperirii Cuvântului lui Dumnezeu. După șase săptămâni el plecă ca colportor. În curând am primit vești cari ne anunțau despre interesul pe care-l nășteă colportorul nostru Su în ținuturile pe unde lucra. După câțiva timp i se ceru să se ocupe de o Comunitate. El primi, și acolo, lună după lună și an după an, el predică Evanghelia până ce fu întărit prin binecuvântare.

Intr'o zi, la începutul lucrării lui evanghe-

lice, pe când îi făceam o vizită, Su solicită o serioasă întrevvedere cu mine. I-am hotărît-o și i-am cerut să vorbească fără sfială.

CHEMAREA IN ARMATA.

„Frate Lee”, îmi zise el, „știți că eu am servit ca ofițer în armată? Toată viața mi s'a scurs în lucrările armatei și câte odată am impresia că nu sunt făcut să iau parte în lucrarea de evanghelizare. Eu vorbesc încet și nu am educație. În Comunitate sunt tineri ce-mi sunt superiori. Am încercat să fac tot ce am putut mai bine aici, dar cred că altul m'ar înlocui mai bine”.

Atunci am înțeles că Su avea lupte și că era ispitit. Din pricină că el nu era de un talent extraordinar de mare, diavolul încercă să-l descurajeze. Eu știam destul de bine că Su nu era un predicator elocvent, însă apreciam lucrarea lui credincioasă și sinceră, calități atât de rari la lucrătorii dotați cu talente.

Îi spusei de încrederea ce o am în el și adăogai că Domnul poate să-l întrebuițeze așa cum este, dar el mă întrerupse și-mi zise:

„Ascultați, mai am încă câteva lucruri să spun. Zilele trecute am întâlnit pe un vechiu prieten al meu, dintre ofițeri. Acum el servește în armata republicană. Am vorbit mult timp și el m'a sfătuit să mă reîntorc în armată. Mi-a făgăduit un post foarte bun. M'am gândit mai multe zile și cred că vă închipuiți dorința pe care aş vrea să vi-o exprim”.

DE ZECE ORI MAI MULȚI BANI.

„In armată pot să câștig un salariu de zece ori mai mare decât acela pe care-l primesc aici și pe lângă aceasta mă întreb de ce oare nu aş putea rămâne un creștin bun fiind și soldat. Aș putea să predic Evanghelia la oamenii cu cari lucrez. Mai sunt și alți creștini

în armată. De exemplu este și generalul Feng care învață pe soldații lui creștinismul“.

El se opri, cam nesigur pe argumentul său, dar apoi continuă:

„Iată propunerea pe care doresc să vi-o fac: Eu sunt un om fără carte, dar un bun soldat. Mă tem că niciodată nu voi fi un bun predicator. Voi întrebuința plusul din salariul meu pentru a trimite pe patru sau cinci persoane la școală în locul meu și îmi vor rămâne destui bani pentru a face față nevoilor familiei mele. Ce credeți?“

Aceasta îi eră ispita. Ca și mulți alții el se simți mai întâiu incapabil de a îndeplini lucrarea Domnului, după aceasta a fost aruncat în greutăți de ordin material. Diavolul se încercă să-l convingă că ar putea fi de un mai mare folos lucrării Domnului dacă o părăsește decât dacă rămâne în ea. Atunci eu i-am zis:

„Su, să ne rugăm ca să nu fii înșelat, și după aceea vom vedea“.

După ce ne-am rugat am avut o discuție lungă. Am încercat să-l fac să înțeleagă că Dumnezeu vrea să folosească oameni de condițiuni umile și fără prea multă învățatură, dar cari sunt cinstiți față de Dumnezeu și față de oameni și având inima plină de o solie. I-am spus că nici upul și nici zece persoane nu vor putea umple locul pe care-l ocupă el acum. Noi nu putem angaja pe cineva care să ne facă lucrul nostru. Eu i-am profetizat că dacă totuș părăsește lucrarea lui Dumnezeu, frumoasele lui făgăduințe nu vor lua ființă nicicând și că treptat treptat el se va îndepărta de experiența lui de creștin.

„Gândește-te, Su, i-am spus din nou și mâine înaintea plecării mele să-mi comunici hotărârea pe care ai luat-o“.

HOTARIREA LUI SU.

A doua zi dimineața, evanghelistul Su veni să mă găsească, având fața strălucitoare. Imediat mi-am dat seama că norii se risipiseră. El eră tot soldat, și chiar aveă și ținuta, dar un soldat al crucii.

„Fratele meu, zise el, am rezolvat chestiunea odată pentru totdeauna: Eu voi sluji pe Domnul atâta timp cât El mă va întrebuința“.

Și din ziua aceea el a servit pe Domnul mergând ici și colo unde eră nevoie de el. El a câștigat suflute. A lucrat în ținutul Honan unde oamenii cei simpli îi sunt mai accesibili, dar în aceeaș măsură a lucrat și printre oamenii bogați și învățați din orașul Peking. Sinceritatea și cinstea lui a câștigat inima celor cu cari intrase în contact. Su își împliniă lucrul cu zel.

Intr'o zi pe când eram în lucrare în Honan,

iar Su eră membru în comitet, am primit o telegramă din partea consulului American anunțându-ne că doi ingineri americani au fost făcuți prizonieri de hoți la cincizeci de kilometri depărtare de noi. Ni se ceră să încercăm a intra în legături cu ei, dacă putem. Se trimese îndată un împăciuitoar pe care noi îl numiam „Uriașul“, pentru a ne aduce vești cu privire la locul unde sunt așezați hoții. După câțva timp „Uriașul“ s'a întors aducând scrisori dela americani. Ei se găsiu într'o situație tristă. Unul dintre ei eră bolnav și aveă nevoie de îngrijire și amândoi erau lipsiți de hrană. Li se trimese medicamente și alimente.

Timpul treceă și autoritățile erau neînstare să pună mâna pe hoți. Guvernatorul aflase că șeful bandeii declarase că nu vrea să stea de vorbă cu nimenia afară numai cu vreun reprezentant de la Misiunea adventă. Deaceea ne-a scris, rugându-ne să trimetem pe cineva. Acesta eră un lucru serios, căci dacă nu se procedă cu tact ar fi putut urmă lucruri rele pentru lucrarea noastră. Și pe lângă aceasta, cine aveă să încerce a aduce la îndeplinire sarcina de a liberă pe acești doi americani?

S'a întrunit comitetul și am prezentat chestiunea. Când am terminat de vorbit, Su se ridică și zise: „Voi merge eu“. Aveă o înfățișare hotărâtă. Ceilalți membrii i-au zis: „Nu ar fi bine să te duci, fiindcă semeni foarte mult a soldat. Hoții ar putea crede că faci parte din poliție și că le vrei răul“.

SU SE INDREAPTA SPRE HOȚI.

A doua zi i s'a dat lui Su o scrisoare pentru guvernator și alta pentru șeful hoților. El nu se întoarse decât după o săptămână și ne povesti lucruri foarte interesante. După multă trudă găsisse vizuina acestor oameni. Eră într'o dimineață; călătoria singur prin munți. În depărtare el văzu niște ziduri pe vârful unui munte. La apropierea lui s'a dat o salvă de foc. Doi hoți s'au năpustit asupra lui să-l omoare. El ridică mâna și spuse că dorește să vorbească cu șeful. L-au dus la șef. După ce vorbi cu Su câțva timp pe un ton foarte amical, el fixă o zi pentru negocieri. Șeful hoților înmână lui Su o scrisoare către guvernatorul ținutului aceluia.

Scrisorile ce erau trimise de cei doi americani cuprindeau rugămintea că să nu se trimeată soldați în ajutorul lor fiindcă hoții spusese că îi omoară dacă se ivesc soldați. Fără a ține seama de această avertizare guvernatorul trimesese soldați cu miile, în districtul ocupat de hoți, lucru care aduceă o purtare rea față de cei prinși.

Cu o zi mai înainte de întrevedere, Su plecă pentru a se întâlni. Dar în noaptea aceea, pe

când hoții se mutau din locul acela, un grup dintre ei s'a năpustit asupra soldaților pe cari îi zărise. A urmat o bătălie și în acea învălmășeală unul dintre americani a fost separat de hoți și a scăpat. După o luptă scurtă hoții au luat-o la fugă ducând cu ei pe prizonierul care le rămăsese, un bărbat de șasezeci de ani.

SU SE TEME DE MANDRIE.

Au trebuit să treacă două săptămâni mai înainte ca hoții să se fi oprit. Zile dearândul, Su călători printre munți căutând să îi descopere. De mai multe ori s'a ajuns la o zi de întâlnire, dar prudentul șef devenia din ce în ce mai neîncrezător și își schimbă locul în noaptea dinaintea zilei când trebuia să aibă loc întâlnirea. Totuș, după câteva săptămâni

s'a ajuns la o înțelegere cu șeful prin intermediul unui preot care îl cunoștea. Inginerul american a fost liberat. Aceasta a fost o decepție pentru Su, care își reproșă că nu a știut cum să facă spre a da libertate americanului.

Într'o zi pe când eram în biurou și vorbiam, îmi zise: „Aceasta este un lucru bun că toate s'au întâmplat în felul acesta. Tot ceea ce voiam era punerea în libertate a celor doi americani și lucrul acesta ne-a fost acordat. Dacă aș fi avut vreun merit, aș fi fost ispitit să mă mândresc“.

După două zile Su ajunse din nou la mica lui stație misionară unde continuă lucrarea lui din sat în sat, vestind Evanghelia lui Isus Hristos.

F. L.

Vești din Madagascar.

Frații A. V. Olson și Steen Rasmussen au vizitat timp de patru săptămâni pe misionarii și membrii Comunităților noastre de pe insula Madagascar; și la sfârșitul celei de a patra săptămână, pe când erau în momentul de a-și lua adio dela cei de acolo, și a călători mai departe la insula Mauriciu, fratele Olson mi-a scris o scrisoare cu data de 24 Martie 1931, în care, printre altele spune: „Am vizitat toate Comunitățile și Grupele, și am ținut și o adunare pentru toți lucrătorii și colportorii pe cari îi avem acolo, cam 45 la număr, cuprinzând și soțiile unora dintre lucrători... Dumnezeu ne-a ținut deplin sănătoși, și ne-a dat bogate binecuvântări în lucrul nostru.

„Acesta este un câmp interesant și promițător. Acum avem 126 membri botezați, și peste câteva săptămâni vor mai fi botezate încă alte 60—80 suflete“.

Apoi fratele Olson mai scrie că misionarii europeni sunt foarte zeloși la învățarea limbii. Lucrătorii băștinași sunt începători și deaceia fratele Olson se gândește că este de absolută nevoie a se clădi acolo o școală misionară. În Tananarive este sediul lucrării noastre, și totuș acolo nu avem nici o capelă. Deasemenea nici nu sunt capele de închiriat. Se simte ma-

rea nevoie de clădirea unei capele a noastră. Membrii din trei localități au mijloace de clădirea unei capele, însă nu suficiente pentru a termina. Pretutindeni este un mare interes și mulți prieteni, și ar putea fi și mai mulți prieteni dacă am putea veni în ajutor misionarilor noștri.

Fratele Olson speră, că în timpul Săptămânii de Abnegație dela 31 Mai la 6 Iunie să fim gata, a aduce jertfe mari, pentru ca să putem trimete ajutoare misionarilor acestora din Madagascar. Poate s'ar putea face ceva mai mult decât în anul trecut.

Misionărul nostru român, fratele C. Tolici și familia sa, este sănătos. Mai departe, fratele Olson zice, că fratele Tolici înaintează cel mai bine dintre toți misionarii, în învățarea limbii malgaze. El este sănătos și plin de zel. Se așteaptă a mai fi trimiși acolo încă alți misionari români, și fratele Olson speră, că în curând vom putea trimete o altă familie misionară din România în Madagascar, pentru că români devin buni misionari. Fratele Olson ar fi voit să ne scrie mai multe de pe acolo însă sosind timpul pentru plecarea vaporului, a trebuit să încheie.

D. N.

Petru și scrierile sale.

PETRU ȘI ACTIVITATEA SA.

Simion, fiul lui Iona și fratele lui Andrei, era din Betsaida. El era căsătorit în Capernaum, și acolo se ocupa cu pescuitul. Fratele său Andrei, unul din ucenicii lui Ioan, l-a con-

ducându-l la Isus. (Ioan 1, 41.) Cu meseria de pescar el păși și în vieța următoare. Simon era un om înflăcărat, spiritual, de o puternică voință de caracter, plin de viață, înzestrat cu o înțelegere clară; mai mult vorbitor decât învă-

țător. Deaceea el apare în tot locul ca vorbitor, înainte mergător între apostoli. (Mat. 14, 28; 16, 22; 17, 4; Ioan 13, 6, etc.) La Rusalii deveni pescar de oameni și un împlinitor al Cuvântului Domnului. (Mat. 16, 18 pr. p.) În Iudeea și Samaria el mărturisii despre Domnul și primi în Comunitatea lui Isus pe păgâni (Fapt. 10.) Domnul îl scâpă din închisoare (Fapt. 12.) După consiliul apostolilor (Fapt. 15) nu mai găsim vorbindu-se despre el, decât în mod indirect se amintește de numele lui. Prima lui epistolă ar fi scris-o în Babilon (Roma?) După istorie el ar fi lucrat în Pont, Galatia, Capadochia, Asia mică și Bitinia. A suferit moartea de martir în Roma, sub Neron (67 sau 68).

O privire retrospectivă asupra vieții lui Petru: Chemarea lui (Ioan 1, 35—42.) Aprofundarea sa în puterea de minuni a lui Isus (Marcu 1, 29—39.) Ascultător de Isus (Luca 5, 1—11.) Experiențe în comuniunea cu Isus (Luca 8, 41—56.) Umblarea pe mare (Mat. 14, 22—34.) Timpul când învătă (Mat. 15, 15.) Mărturisirea credincioșiei sale (Ioan 6, 66—71.) Mărturisirea credinții sale (Mat. 16, 13—20.) El este mustrat de Domnul (Mat. 16, 24—25.) Pe muntele cel sfânt (Mat. 17, 1—9.), el vede mărirea dumnezească și omenească a lui Isus (Mat. 17, 24—37.) El este învâțat despre iertarea păcatelor (Mat. 18, 21—35.) Isus spune lui Petru care e plata urmașilor Săi (Mat. 19, 27—30.), deasemenea și despre puterea credinții (Marcu 11, 20—26.) și despre viitorul Impărăției lui Dumnezeu (Marcu 13, 1—4.) Voiața personală a lui Petru (Ioan 13, 1—15.) Increderea în sine însuș (Ioan 13, 36—37.) Un raport despre el (Mat. 26, 30—46.) Zel după Isus (Ioan 20, 1—10.) Slăbiciunea apostolului (Ioan 21, 19—23.) Timpul așteptării lui Petru (Fapt. 1, 12—26.) El primește Spiritul Sfânt (Fapt. 2, 1—13.), devenind pescar de oameni (Fapt. 2, 14—36.) Săvârșește prima minune (Fapt. 3, 1—10.), dând apoi o explicație (Fapt. 3, 11—26; 4, 5—22.) El mustră pe mincinoși (Fapt. 5, 1—4.) Prin el se revărsă puterea lui Dumnezeu (Fapt. 5, 12—16.) Împlinindu-și lucrarea încredințată (Fapt. 5, 27—42.) Lucrarea sa în Samaria (Fapt. 8, 14—25.) Minunea sa din Iope (Fapt. 9, 32—43.) Primește dintre neamuri în Comunitatea lui Isus (Fapt. 10.) Discuția sa cu creștinii iudei (Fapt. 11, 1—18.) Primejdie și scăpare (Fapt. 12, 1—17.) În Ierusalim (Fapt. 15, 5—12.) Grija sa pentru mântuirea credincioșilor (2 Petru 1, 12—14.)

Trad. Arth. Văcăreanu.

A N U N Ţ

Execut lucrări de tâmplărie, mobile și orice se ține de această branșe, cu prețurile cele mai convenabile.

Sunt gata de a veni și în altă localitate unde sunt chemat. Adresați-vă fratelui Gheorghe Tamaș, tâmplar, Comuna Cher No. 118. Jud. Arad.

A T E N Ţ I E

Aducem la cunoștința tuturor fraților și surorilor noastre, că și în București fiind mare lipsă de lucru și mulți șomeri, este greu de găsit un post. Deaceea rugăm pe toți a nu se mai deplasa deloc locuințele lor decât atunci când au găsit un post sigur.

Greutatea vieții și în acest mare oraș, ne obligă a aduce aceasta la cunoștința celor ai noștri, pentru ca nu venind aici să se găsească în imposibilitate de a câștiga nici banii pentru mâncare. În afară de aceasta, Poliția nu îngăduie vagabondarea prin oraș. Deci în dorința de a vă scuti de multele neplăceri ale venirii în București cu probabilitatea prea mică de a găsi aci vreun post, vă îndemnăm încăodată rămâneți pe loc și nu vă deplasați până nu aveți un post sigur.

Deasemenea rugăm ca frații când vin în București să se adreseze întâi la sediul Conferinței Muntenia Vest, str. Popa Tatu 38, în afară însă de cazul când au să aranjeze chestiuni direct cu Editura, sediul Uniunii fiind mutat la Brașov.

Editura.

NECROLOG

Sora Elena D. Constenciuc, în etate de 19 ani, a fost chemată la odihnă de Domnul Isus, pe ziua de 25 Februarie 1931. Dorința ei nestrămutată a fost ca Dumnezeu să o țină credincioasă până în ultima clipă, pentru ca în ziua învierii să poată sta alături de Mântuitorul ei.

Sora Valentina Florița, în etate de 20 ani, a adormit în Domnul în ziua de 24 Aprilie 1931, cu deplina încredere că Isus o va scula la prima înviere a dreptilor.

C-tin. Trașcă.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.